

stigningen nul; at det simpelt hen er en uændret pris.

Jeg synes i virkeligheden, at ministeren skulle gøre sig den tjeneste at grave ned i virkningerne af pinsepakken over de næste fire år og så finde ud af, hvem der har ret, Skatteministeriet eller Økonomiministeriet, når det gælder virksomhedernes vilkår i forbindelse med pinsepakken.

Formanden:

Ordføreren for forespørgerne, hr. Frank Aaen.

Frank Aaen (EL):

Jeg skal trods alt takke for debatten og om ikke andet, så har vi dog haft den her debat som en forberedelse til den høring i februar, som alle på nær de mest forbenede liberalister her i Folketingssalen ser frem til, fordi de mener, at det er en vigtig debat.

Men jeg vil godt lige vende tilbage til, hvad der er kernen i den krise, vi ser, nemlig valutaspækulationen. For uanset de problemer, der er og var i de pågældende lande, så var det valutaspækulationen, der fik krisen til at få et omfang, der ligger langt ud over de reelle problemer i de pågældende lande og i verdensøkonomien.

Jeg synes, at det er nødvendigt at fastslå, fordi ingen rigtig har været inde på det, at IMF, Valutafonden, har hovedskylden for, at det er gået, som det er gået, fordi det var den, der gennemtvang de liberaliseringer af valutahandelen, som fik ballonøkonomien til at blomstre i Thailand og Sydkorea, og som fik den spekulation til at blomstre, som så siden brød sammen.

Fra hele borgerligheden har der ikke været noget som helst fremme om, hvad man ville gøre ved problemet. De mener sådan set, at det eneste, der skal ske, er et regeringsskifte. Det er ikke noget imponerende svar, men det er heller ikke overraskende. Lidt mere overraskende er det nok, at regeringen ikke gik mere ind i at diskutere mulighederne for at begrænse valutaspækulationen, men vi kommer tilbage til det ved høringen.

Der er også spurgt efter, hvad begrundelsen er for, at man skal opretholde uhæmmede muligheder for valutaspækulation, hvor det afgørende ikke er virkelighedens verden, men hvad man tror andre spekulanter vil gøre. Jeg vil bare gøre opmærksom på, at i de sidste 20 år er

valutahandelen, spekulationen, vokset fem gange hurtigere end handelen med varer. Det viser lidt om omfanget af spekulationen.

I dag handles der en ganske almindelig dag valuta på verdens børser for et beløb svarende til det danske bruttonationalprodukt gange 8. Det er ufattelige summer, der flyttes rundt med til ingen som helst fornuft.

Der har heller ikke været kritik af IMF, selv om det altså er IMF, der har fremmet liberalisering og privatisering, har fremmet den røverkapitalisme rundt omkring i verden, som det er nødvendigt at gøre op med. Ej heller bekymring over for, at man vil have endnu mere liberalisering. Jeg nævnte MAI-aftalen, som gør, at de enkelte lande ikke længere får mulighed for at begrænse spekulationen, i hvert fald kun hvis de spørger Valutafonden, og Valutafonden har så den opfattelse, at spekulationen bare skal fortsætte.

Nu har vi talt mest om valutakrise i dag. Jeg vil godt lige afslutningsvis føje et andet aspekt til, nemlig det, at der ikke bare på de finansielle markeder er en enorm magt, men der er også den magt, som de transnationale koncerner har i vores verden. To tredjedele af verdenshandelen, og nu taler jeg altså ikke om valuta, nu talte jeg om varehandel, domineres af transnationale selskaber. En tredjedel af verdenshandelen er interne handler i de transnationale selskaber. Vi har en enkelt korngigant i verden, som sidder på 60 pct. af verdenshandelen med korn. Tre selskaber står for 80 pct. af verdenshandelen med bananer. Fire selskaber står for ca. 90 pct. af verdenshandelen med kaffe.

Det er altså ikke bare på de finansielle markeder, det er også på varehandelens område, at vi har en kolossal internationalisering, som er et alvorligt og i stigende grad et alvorligt problem for verdens befolkning, som udhuler demokratiet globalt, og som lægger bånd på alle lande af frygt for reaktioner fra de finansielle markeder og af frygt for, hvad man beslutter i de transnationale selskabers hovedkontorer.

Det er i virkeligheden dér, de afgørende beslutninger i verden i dag tages; det er på de finansielle markeder, det er i de transnationale selskabers hovedkontorer. Det er et kolossalt demokratisk problem, som ikke kun burde bekymre socialister.

Hermed sluttede forhandlingen.